ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

ZÁŘÍ 2009

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:-

Volby - Barbara Semenov	*2*
O nevyhojených traumatech - Glosa Miloše Ondráška	*3*
Jak je to se svobodou - Poznámka Milana Dubského	*5*
Volit, nevolit? - Frank Nykl	*6*
Humanitou a láskou proti zločinu - Luděk Ťopka	*7*
Odtud a Odjinud - IP	*8*
Krásné ženy - B. Semenov	*9*
„Ta krásná holka z vily nad řekou“	*13*
Život je jen náhoda (11. pokračování) - Ante Schott	*15*
Částečné pominutí mysli - Ivan Kolařík	*16*
Australské turné zpěváka Petera Nagyho	*20*

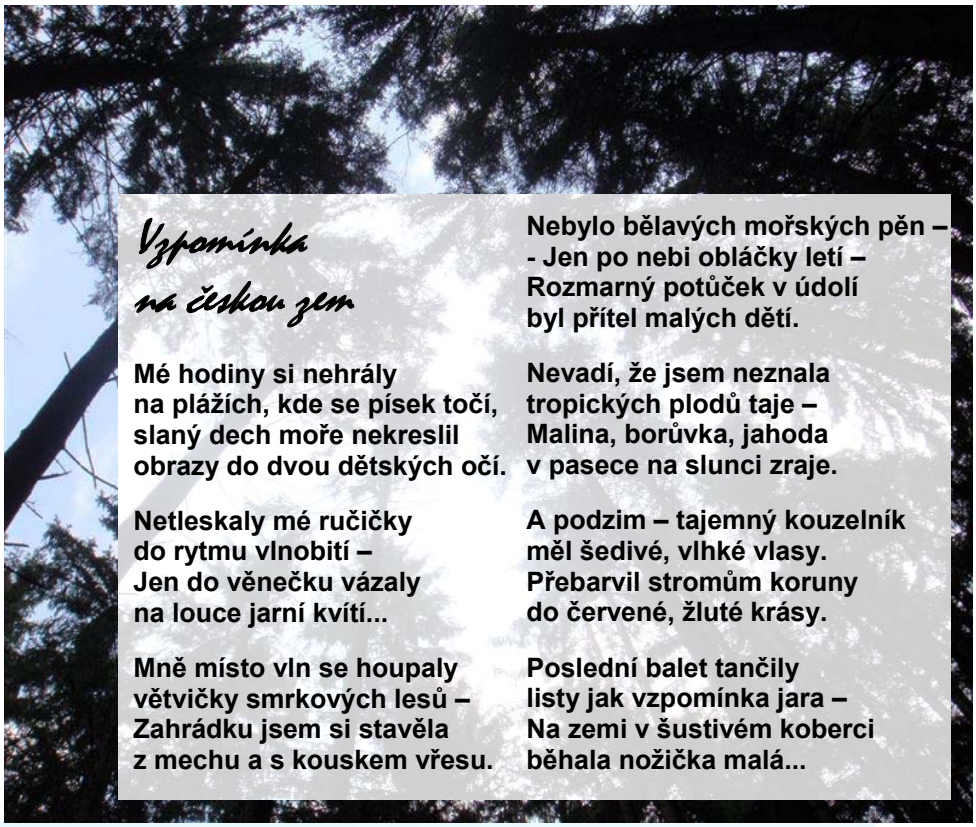

Vzpomínka na českou zem

Mé hodiny si nehrály
na plážích, kde se písek točí,
slaný dech moře nekreslil
obrazy do dvou dětských očí.

Netleskaly mé ručičky
do rytmu vlnobití –
Jen do věnečku vázaly
na louce jarní kvítí...

Mně místo vln se houpaly
větvičky smrkových lesů –
Zahrádku jsem si stavěla
z mechu a s kouskem vřesu.

Nebylo bělavých mořských pěn –
- Jen po nebi obláčky letí –
Rozmarný potůček v údolí
byl přítel malých dětí.

Nevadí, že jsem neznala
tropických plodů taje –
Malina, borůvka, jahoda
v pasece na slunci zraje.

A podzim – tajemný kouzelník
měl šedivé, vlhké vlasy.
Přebarvil stromům koruny
do červené, žluté krásy.

Poslední balet tančily
listy jak vzpomínka jara –
Na zemi v šustivém koberci
běhala nožička malá...

(sme)

Mé hodiny si nehrály
na plážích, kde se písek točí...
Do duše se mi zapsaly
pohádky bílých nocí,

když z ledového hradu čaroděj
stříbrný sen hodil krajem...
Zamrzlý rybník na návsi
byl novým dětským rájem.

A v dálce z hradů jak z pohádek
šla historie krajem –
Ve světě kde dnes žiji poznávám,
že můj domov byl vskutku rájem.

Vesmírem zem se točila –
Mnoho let vzala – času –
Na pláži u moře vzpomínám
na české země krásu.

Hana Gerzanicová

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

VOLBY

Barbara Semenov

Úvodem úvodníku bych ráda po právě strávených třech měsících v republice předeslala, že česká zem je skutečně jedním slovem – krásná.

Její krása je všude – procházíme-li v červnu Prahou omamně vonící květy lip, projíždíme-li vesničkami s charakteristickými zahrádkami barevných růží v červenci či silnicemi krajů, rámovaných dozrávajícími rudými jeřabinami, tím počítadlem času koncem srpna, který kdysi dávno, v letech našeho dětství a mládí, oznamoval neúplatně konec velkých prázdnin.

Od těch let se ale mnoho změnilo. Pro nás emigranty především to, že země je svobodná. A pro novináře tedy i to, že může psát pravdu. Pro občana této země se změnila ještě jedna podstatná věc – volby. Teoreticky je tak dnes budoucnost republiky v jeho rukách. Časy, kdy šel povinně k volebním urnám, aby do nich vhodil jediný lístek, kterým musel jednohlasně zvolit jedinou stranu a jediného tajemníka jejího ústředního výboru, se zdají být téměř neuvěřitelné, jen pouhá představa, kdyby nebyla tak hrůzostrašná svou vzpomínkou, připadne člověku směšně komická. Dnes si každý může volit koho chce. A nebo taky nemusí – je tu přece svoboda a Češi si proto mohou dělat, co chtějí.

Mám trochu jiný názor a vzhledem k tomu, že je tu zmiňovaná svoboda jej mohu sdělit, přestože se mnou budou mnozí v České republice argumentovat, což se také už stalo. Věřím totiž, podobně jako pravděpodobně mnoho Čechoaustralanů odchovaných australskou demokracií, že svobodné volby jsou nejen právem každého svobodného občana, ale také jeho povinností.

Procházím českou zemí, jedinečnou ve své kráse a bolí mne u srdce z čirého nepochopení jejích obyvatel, kteří nárokují svá svobodná práva, ale povinnosti svobodě opomíjejí. Vždy se najde důvod. Před lety to bylo *„Nejsme přece v komunismu, abychom šli povinně volit.“* V dalších volbách to nějak časově nevyhovalo, národ dal přednost víkendu na chatě před zatuchlou volební místností. Dnes prý nemá koho volit, všichni politici jsou lumpové. A členové jisté strany se radují, se zvyklostí jim vlastní míří k volbám stále jako jeden muž. Nestačíme se divit – v naší zemi je komunistická strana dosud třetí nejsilnější stranou. Důvod je nasnadě.

Myslím, že veškeré historické omyly českého národa vyplývají z jeho povahy. Dva velcí spisovatelé-novináři ji popsali dávno a přesto se jejich charakteristika dá použít i v těchto dnech. *„Stálost, vytrvalost a neohroženost politická jsou vlastnosti, které nevyhnutelně národ míti musí, chce-li upevniti svoje práva a svoji svobodu. Bohužel ale těchto vlastností pořídku u nás nalézáme.“* - jsou slova Karla Havlíčka Borovského z předminulého století! Začátkem minulého veršoval svůj dojem Viktor Dyk – *„Kupředu jdeme, / je-li volná chvíle, jdeme zase zpět / ne dobří – ne zlí – něco uprostřed. / Vábeni věčně vším, co je pro nás cizí, / jdem‘ šumařiti v pro nás chladný svět. / Na půl cesty tato náhle zmizí. / Ne sví – ne cizí - něco uprostřed. / Zvedneme ruku. Potom zase klesne. / Dnes oheň v nás. A zítra zase led. / Hrozí se dnes a zítra sotva hlesne. / Ne živí – mrtví ne. Tak něco uprostřed...“*

Během svého pobytu v Čechách jsem na téma nadcházejících voleb hovořila s lidmi nejrůznějšího politického přesvědčení, od těch velmi pravicově smýšlejících až po velmi levicové, s lidmi blahobytnými, středně situovanými i sociálně slabými, pohybujícími se na hranici živoření; také s lidmi nejrůznějších věkových kategorií. Jejich názory na říjnové volby s výjimkou malého procenta mne většinou zarážely. Podstatu smyslu voleb odsunují dnes čeští voliči do pozadí a zabývají se dílčími problémy. Samozřejmě, že rozumím jejich zklamání, chápu rozčarování a nespokojenost se současnou politickou a ekonomickou situací v zemi zapříčiněnou převážně špatnými politiky, kteří jsou v čele všech kandidujících stran. Jádro všech problémů je spatřováno v jejich dnes již těžko kontrolovatelné korupci a bezohlednosti. *„Není zde koho volit, nikomu nedám svůj hlas“* – byla věta, která mne děsila nejvíc. Přicházela totiž i od lidí, které mám ráda a kterých si velmi vážím, vím, že jim vždy šlo o blaho naší země. *„Je třeba, aby si celou situaci „nahoře“ uvědomili, je třeba aby se „něco“ stalo...“*. byl další argument proč nevolit. Co se v tomto případě však asi „stane“ a která strana se bude radovat, je také nabíledni.
A vrátíme-li se k těm smutným řádkům Havlíčka a Dyka, pochopíme, proč je vše i dnes tak, jak je. A také proč se dříve - v historii uplynulého století stalo, co se stalo.

Národ, kterému byla sice dána do vínku krásná zem, kultura, um, talent géniů a tvůrců, to vše v mnohém převyšující ostatní národy, je dnes sužován krátkou pamětí, osobními zájmy a vlastní pohodlností. A jako věčné prokletí tu nad námi stále visí, že „kupředu jdeme a jdeme zase zpět...“ A stačilo by málo. Možná jen položit si jedinou otázku podstatnou pro úspěch každé demokratické země, otázku, kterou kdysi vyslovil americký prezident JFK: *„Ask not what your country can do for you - ask what you can do for your country. – Neptejte se, co pro vás může učinit vaše země, ptejte se, co vy můžete učinit pro ni.“*

Je opravdu možné, že v zemi tolik krásné, jako je ta naše, žijí lidé – politiky počínaje, voliči konče - , kterým je tato otázka lhostejná a cizí?

Konzulát Slovenskej republiky:
78 Gardenvale Road, Elsternwick 3185
Tel: 03 9596 2529, Email: mmarkus@ozemail.com.au

ZÁŘÍ 2009
3

Každý český občan má možnost volit 9. a 10. října na Generálním konzulátu v Sydney. Nutná je předchozí registrace do 30. srpna. Registraci lze provést i mimo úřední hodiny. Další informace získáte přímo na konzulátu, telefonicky na čísle 02 95810111 nebo na www.mzv.cz/sydney.

Těšíme se na Vás. S pozdravy,

Vít Kolář, generální konzul

Na téma říjnových voleb přináší zářijový Čechoaustralan několik názorů, jak z Čech tak z Austrálie. V této souvislosti bych ráda zmínila ještě jednu kauzu. Koncem měsíce července rozeslala kandidátka, která žije v současné chvíli v Austrálii a kandiduje za svoji stranu, místním krajanským institucím svoji předvolební agitaci. Oslovila také krajanské sdělovací prostředky včetně Čechoaustralana s prosbou o zveřejnění její kandidatury (naleznete na webových stránkach www.cechoaustralan.com - Forum). Její dopis obsahoval i podrobný návod, jak volit na území Austrálie. Vyzýval přirozeně i k volbě strany této kandidátky. To pobouřilo jednoho z adresovaných, který pod dopis připojil vlastní údaj, odkud prý agitace pochází. Celá situace způsobila okamžitý rozruch, kauza se řešila na ministerstvu zahraničních věcí, využili ji přední politici oponujících stran a v českém tisku se objevily nesmyslné titulky „Krajané v Austrálii si stěžují...“ Kandidátkou byla totiž manželka českého velvyslance v Canbeře. Iveta Chmielová Dalajková však nikdy nespojovala svoji kandidaturu s úřadem velvyslanectví, tak jak se snažil tvrdit krajan žijící ostatně, nikoli jak uváděla česká média, v Austrálii, ale na Novém Zélandě. Otázkou zůstává, zda je eticky správné, aby choť úřadujícího velvyslance, byť vystupující samostatně, kandidovala během manželova postu v nadcházejících volbách. Je to v souladu s protokolem nebo je to diskriminující? Zastala bych se dnes každého, kdo nese svoji kůži na trh a vstupuje jako nový do české politiky s vizí pomoci stávající neradostné situaci. Nepatřím ještě k pesimistům, kteří házejí flintu do žita se slovy „sliby chyby“. Iveta Chmielová Dalajková ve své kandidatuře slibuje bojovat za zavedení korespondenčních voleb pro nás – pro dva miliony českých voličů roztroušených po celém světě. Třeba by právě její hlas a hlas pro její stranu změnil tuto stále nedořešenou závažnou otázku... *(sem)*

Glosa Miloše Ondráška

O NEVYHOJENÝCH TRAUMATECH

Většině z nás je známo, že komunistická strana se v České republice nemůže prosadit, ne snad proto, že komunisticky smýšlejících lidí je tam málo, nejsou však z nejrůznějších důvodů stranicky organizovaní. Nyní čtu, že komunistická strana se znovu dvoří sociální demokracii a požaduje jakési seskupení, aby se zesílila pozice těchto stran a tak aby opět vládla levice. V této snaze jsou komunisté ochotni se omluvit za chyby, kterých se KSČ po čtyřicet let dopouštěla. Prozatím dnešní česká komunistická strana krvavé ruce Klementa Gottwalda a jeho bolševických následovníků neodsoudila. Nejsou to ideologické spekulace, ale plány k uchopení pravděpodobně totalitní moci. ODS – středopravicová strana občanských demokratů ztratila před několika měsíci zradou z vlastních řad a machinací sociální demokracie vládní pozici, na půlroční období byla dosazena prozatímní vláda a nové volby byly vypsány na začátek října 2009.

Komise pro krajany žijící v zahraničí při Senátu České republiky nás po minulých volbách svatosvatě ujistila, že napříště již budeme volit korespondenčně. Možná že někteří z nás tomu i uvěřili. Při minulých volbách český tisk v republice hýřil nadšením, že i australští Češi mohli volit, když se dostavili k urnám na velvyslanectví v Canbeře nebo generálním konzulátu v Sydney. To je líbivá propozice pro krajany žijící v těchto dvou městech nebo jejich blízkém okolí, pro nás v Melbourne je to již svízelnější nemluvě o těch, kteří žijí v Perthu nebo Darwinu. Anebo na Novém Zélandu či v Port Moresby. Ale již přicházejí zprávy, že pokud chceme v říjnu 2009 volit, musíme do Canbery nebo do Sydney. Eventuálně do republiky, v jaké volební místnosti bych se tam měl hlásit nevím. Takže se nic nezměnilo. Potencionální volič žijící v Austrálii musí být zapsán do zvláštního seznamu vedeného na zastupitelském úřadě, ve kterém hodlá volit. Žádost má být provázena příslušnými

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

doklady, českým cestovním a/nebo občanským průkazem. Pokud máme dostatečné fondy, podle krajanské komise při Senátu jsme zde všichni milionáři, dostavíme se do Canbery či Sydney 9. října dopoledne nebo 10. října odpoledne. To nepopleťte, jinak máte s volbami utrum. Je všeobecně známé, že Češi, kteří v exilových vlnách 1948 a 1968 se usadili v Austrálii, opustili vlast v nesouhlasu s marx-leninskou levicovou politikou. A tak mají podle mého názoru jistou zodpovědnost, aby takový režim opět nezachvátil jejich rodnou zem. Vkrádá se mi domněnka, že právě proto jsou naší účasti na volbách kladeny všemožné překážky.

Nebudu v této úvaze vypisovat, jak mne nastolení socialistického ráje postihlo. Zmíním se jen o kuriózním pokusu manipulovat můj soukromý život. Na začátku padesátých let jsem se vídával se slečnou, kterou vyhledal příslušník Státní bezpečnosti a silně ji přesvědčoval, aby se se mnou rozešla, že nejsem politicky spolehlivý.

Podle konzulárních zpráv v Austrálii trvale žije kolem 25 tisíc osob českého původu oprávněných volit vládu České republiky. Je ovšem otázka, kolik z nich to pociťuje za vhodné nebo dokonce nutné. Již jsme o tom kdysi na této stránce mluvili. Nepopírám, že námitka "politická situace v republice mi není jasná, nesleduji, nevím koho bych volil, neplatím tamnější daně" nemá svoji platnost. Pro mne je ale důležitější, aby v republice nevládli komunisti a nepřivedli zemi opět do politického, hospodářského a mravního marastu. Volit korespondenčním způsobem nám umožní spolupodílet se na rozhodnutí, kterou cestou se bude republika, moje otčina, ubírat. Povinnost exilu je volit pro demokratické zřízení ve svobodné vlasti.

Alexander Dubček se domníval, že reforma stalinismu je možná a socialismus může spoluexistovat s demokracií. Pamatujete na slogan „socialismus s lidskou tváří"? Dnes víme, exil to věděl vždy, že reforma sovětského komunistického modelu socialismu není možná. 21. srpna 1968 nebyl den, kdy komunismus zemřel, byl to ale den, kdy jeho odsouzení k úbytím bylo potvrzeno. Byl to den, od kterého se datovala jeho generální krize, levice na Západě se začala loučit se sovětským modelem. Invaze vojsk Varšavské smlouvy do Československa vedená Sovětským svazem a řízená Brežněvovou doktrinou přemalovala politickou mapu Evropy, snad i celého světa.

Normalizace, kterou po roce 1968 sami její strůjci nazývali konzolidací, zasáhla zcela zásadním způsobem každého v republice po srpnu 68 žijícího Čecha a Slováka. Poznamenala životy milionů těch, kteří byli nuceni z politických důvodů opustit zaměstnání, kterým nebylo umožněno pracovat ve svém oboru, studovat podle vlastní volby, nadání a schopností. Došlo k utiskování, šikanování, perzekuci. Politická spolehlivost jako základní předpoklad k využívání základních občanských práv (zaměstnání, studium, cestování atd.) byla totalitním režimem definována jako dědičný znak. A národ se podřídil, zvolení poslanci odhlasovali souhlas s "dočasným" pobytem sovětských vojsk, trval 274 měsíců. Došlo k deformaci schopnosti lidí bez obav projevovat svoje občanské postoje, kapitulanství, bezpáteřnosti a účelovým kompromisům. Změna názorů o 180 stupňů nebyla zvláštností. Kam vítr, tam plášť. Česká společnost byla transformována způsobem, který neměl v dějinách národa a snad celé Evropy obdoby.

Vracím se ale k prvním větám předchozího odstavce. Srpen 68 zasáhl třista tisíc Čechů jinak – zvolili jsme exil. Opustili jsme svoje domovy, rodiče, sourozence, přátele. Odmítli jsme nedůstojnou prohru a sebeponížení, nemálo jsme ale za toto rozhodnutí zaplatili. V tom vidím hlavní důvod, abychom mohli volit přijatelněji než cestovat tisíce kilometrů k volební urně. Jde o morální postoj a projev sounáležitosti s jakkoliv vzdáleným domovem a vyjádření touhy, aby již nikdy nedocházelo k justičním vraždám, bezdůvodnému věznění, represím, slídění, pronásledování a státem organizovanému násilí.

Lidem perzekvovaným komunistickým režimem, odbojářům a pozůstalým po nich, kterým nevznikl nárok na příplatek k důchodu nebo na zvláštní příspěvek jen proto, že nepobírají důchod z českého důchodového pojištění, náleží od 1. července 2009 nárok na odškodnění. Více informací naleznete na: http://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_informace/ostatni_informace/lide_perzekvovani_komunistickym_rezimem.html

Připomínáme také, že další pracovní sobota na GK proběhne dne **12. září 2009 od 09:00 do 11:30.** Sjednejte si prosím termín na telefonu (02) 9581 0111 nebo emailem passports_sydney@mzv.cz.

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.

14 SHEARSON CRESCENT
MENTONE VIC 3194
PHONE: 9584 5566
FAX: 9583 9339

Veľvyslanectvo Slovenskej republiky:
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1516, Fax: 02 6290 1755

Jak je to se svobodou a jejím omezováním

Poznámka nejenom k jednomu dni

Milan Dubský

Je velká část jedinců v naší společnosti a nejen v naší, kteří nedosáhli a většina ani nedosáhne odpovědné odpovědnosti a dospělosti, i když jsou starší osmnácti let. Místo, aby se o to snažili a postavili se jí tváří v tvář, utíkají před následky takového postoje k alkoholu, drogám anebo do virtuálního světa her a virtuální svět si pletou se světem reálným.

Přes zcela objektivní platnost a logiku elementárního a univerzálního návodu - „nedělej jinému a druhým to, co nechceš, aby dělali tobě" - se najdou jednotlivci i celé skupiny, kdož to nerespektují. Před těmi je nutno se chránit, a jestliže škodí těm druhým, tj. i nám, pak je postihovat.

To není v žádném případě omezování jejich svobody. Naopak tito provinilci omezují svobodu těm, kteří se neprovinili.

V tomto smyslu nám omezují svobodu nezřídka také naši poslanci, politikové a jimi ovlivňované skupiny, se zpětnou vazbou, včetně státních orgánů. Jeden příklad. Poslanci projednávají opatření, zákon nebo zákonnou vyhlášku o zvýšení platů některé profesní skupiny státních zaměstnanců např. zdravotních sester nebo výdaje na vědu, základní výzkum. Přes jasné argumenty a správnost těchto požadavků návrhy neschválí. Sami sobě však schvalují a stanovují platy a jiné náhrady. Na veřejné mínění a spravedlivý požadavek, že by také oni měli šetřit, nejen to jen požadovat u svých voličů - občanů, snížit si platy a příjmy, nereagují. Že jsou jejich peněžní požitky v příkrém rozporu nejen s průměrnou mzdou, ale s platy drtivé většiny zaměstnanců, je všeobecně známo. A to ještě nehovoříme o efektivnosti a produktivitě politické práce parlamentu a senátu a jejich úsilí zlepšovat život občanů.Totéž se stalo s požadavkem veřejnosti, aby byla snížena a přísněji stanovena imunita poslanců pro vyšetřování přestupků a trestných činů, přesné formulace, jak je to se střetem zájmů a řady dalších dilemat, např. klientelismus, porušování zcela zřejmých etických a humánních zásad atd.

Tomuto jevu a kazu v naší společnosti bychom měli věnovat větší pozornost, zvláště nyní, kdy budeme volit poslaneckou sněmovnu a později pak třetinu senátorů. Po neslavných peripetiích se současným obdobím našich zákonodárných sborů je jasné, že bude potřeba v nich daleko důvěryhodnějších a zodpovědnějších zástupců. Nejen nové tváře, ale také mladší politickou, vzdělanou reprezentaci, více žen a hlavně takových osobností, jimž nejde o teplé židle, koryta, zahraniční cesty, být u moci a udržovat si pozice, navazovat dobré kontakty, místa v dozorčích radách apod. Mnoho kandidátů, kteří již dnes ostudně bojují ve všech stranách o místa na volebních kandidátkách, ve všech parlamentních stranách, bude slibovat všechno možné i nemožné. Dostanou-li voličské hlasy a budou-li zvoleni, zapomenou na občany a voliče.

Studujme programy stran, jednání a chování stávajících poslanců, kteří usilují o znovuzvolení, i těch nových. A volme tak, abychom již nemuseli vídat ty profláknuté tváře poslanců, senátorů, ministrů, primátorů a starostů a že jich je dost! Abychom alespoň o stupeň vylepšili obraz naší společnosti, občanského, národního a státního profilu.

Článek byl otištěn ve spolupráci s internetovými stránkami www.czechfolks.com/plus/
Originální ilustrace pro Czechfolks.com © František FrK Kratochvíl

Volit, nevolit, to je volba!

Frank Nykl

Tak už se nám zase blíží čas voleb. Nastává čas neutuchajících slibů a krásných slov. Politici jich mají plná ústa na rozdíl od normálních lidí a sami tomu věří. Budeme volit ty, co nám slibovali krásné zítřky a nebo ty, co mají barevnější billboardy po cestě z Prahy na Brno? Jak poznat, kdo říká pravdu? Tak koho volit? Známou a silnou stranu nebo úplného outsidera s nevýrazným nebo žádným programem? Jen ty strany, co mají nějaký lidsky srozumitelný program a budou se ho snažit dodržovat, mají šanci na zvolení!
Ještě po revoluci jsem psal články do zdejších západočeských i jiných novin o tom, proč je nutné jít k volbám. Byl jsem pln euforie a vysvětloval jsem čtenářům, že je nutné jít volit a tak zastavit komunisty, kteří se rychle vzpamatovali a nastupují do útoku. Bylo to ode mne hloupé a naivní. Komunisté už měli dávno všechno spočítáno a v jednom šiku jako vždy už dosazovali opět své kandidáty na vedoucí funkce závodů a různých resortů. Revoluce, uloupená studentům, posloužila komunistům, aby zůstali u moci v rámci demokracie. A ti samí co kradli tehdy, dnes kradou více a lépe, protože soudy se jich buď bojí a nebo jsou v tom také namočeny. Je to stejné, jako to bylo, obyčejní zlodějíčkové jsou chytáni, aby se ukázalo, že policie nespí a velcí, kteří rozkrádají miliony se tomu smějí a nic se jim nestane!
Tak koho bych měl volit? Jak říkám spolu s těmi lidmi, ke kterým si ti nahoře nenajdou cestu ani před volbami, asi nevolit nikoho! Proč taky? Nejsou nám na nic, jen lžou a podvádějí! Tady by se mělo něco razantně změnit nebo umřeme na úbytě a vláda s nic neříkajícím senátem bude muset místo nových paneláků budovat hřbitovy!
U nás v kraji panuje beznaděj a znechucení nad politickou situací. Lidé už nikomu a ničemu nevěří. Nejhorší je to právě v takových panelákových městech, kde žiji. V Praze, která je státem ve státě, se mluví a žije jinak. Lidé už nepůjdou do ulic, ale ani k volbám! Náš kraj měl u posledních voleb minimum obyvatel a to se nemění, spíš bude hůř.
Nemůžu nikomu radit co má dělat, jen už nebudu bubnovat k volbám, ale také nemíním k celému vytunelování demokracie mlčet!
Jako politický laik se musím ptát:- Jak je možné, že určití lidé zvolení svými voliči a pověřeni svou stranou, kteří se dostanou až do parlamentu, mohou po čase změnit stranu a přestoupit k té, které dosud nadávali a která jim více zaplatí? To je přece zrada! Zrada na voličích, své straně i na lidu této země! Tito zrádci už svým podvodným aktem přestoupili práh slušnosti a nikoho přece nezastupují! Koho snad zastupují? Svoji voličskou základnu, svou stranu a nebo svou kandidaturu? Ne, nikoho a proto by měli být okamžitě vyloučeni nejen ze své strany, ale i z veřejného dění! Měl by se s nimi jako s neschopným dělníkem rozvázat „pracovní poměr“ a měli by za trest vlastizrady pykat tím, že by dostali lopatu a čistili by chodníky. Dříve se za zradu tvrdě trestalo a dnes by měli alespoň pocítit na vlastní kůži, co provedli a ne aby dostali milionářské vily. Jestli se to nezmění, řada lidí si z toho vezme příklad (už se tak stává) a řekne si, „proč bych nepodváděl, nezrazoval a nebral úplatky, když se mi nic nestane? Pak přestoupím k protilehlé straně a jako Jidáš dostanu zaplaceno. Co na tom, že jsem zradil a prodal své voliče, kteří mi věřili? Peníze přece nesmrdí.“ A tak jsme tam, kde jsme nechtěli být! Zastupují nás zrádci a odpadlíci, kteří si ze svých lží a podvodů udělali živnost! Teď by chtěli, abych je volil? Budu si muset začít vybírat, abych je nemusel volit. Protože to je jako v lásce, kdo jednou zradí, zradí i víckrát!

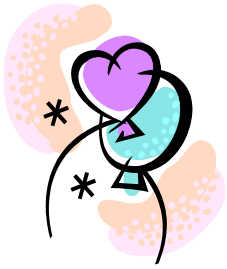

HUMANITOU A LÁSKOU PROTI ZLOČINU

Luděk Ťopka

V září loňského roku se objevila v našich médiích zpráva o tom, jak již jednou odsouzený devětatřicetiletý recidivista zavraždil v Chomutově vietnamského obchodníka a policistu, a den předtím ještě dvacetiletého prodavače u čerpadla PHM v Ústí nad Labem. Byl pronásledován, zastaven výstřelem policie a dopaden. První, co jsme z televize slyšeli bylo, že příslušné vnitřní orgány prošetřují, zda použití zbraně při pronásledování bylo oprávněné, protože pachatel byl přitom zraněn. Politování obětí žádné! Naši zákonodárci se prý rozhodli, že zločincům třeba zachovat všechna občanská práva, zatímco jejich obětem nikoliv.
To je ovšem zlomyslná pomluva, neboť nic takového v parlamentu dohodnuto nebylo. Byl pouze schválen názor, že obětem zločinů lze určitá práva přiznat, pokud nepoškodí zájmy pachatele. Náš právní systém je založen na zásadě, že cílem rozsudků není trestat, ale vychovávat a že výchovný význam trestu není v jeho tvrdosti, ale v jeho neodvratitelnosti. Protože každý zlý čin je u nás, jak všichni víme, rychle odhalen a pachatel vzápětí dopaden. Je známo, že i vrah se rozpláče a napraví, nastaví-li mu soud zrcadlo a doprovodí je vlídným slovem a domluvou (viz např. Josef Švejk při kázání důstojného pána, polního kuráta Katze).
Opozice někdy namítá, že život v nápravných zařízeních je příliš luxusní a chovanci si žijí lépe než mnozí naši řádní občané. Bylo by snad správné, ptám se, aby člověk, který se dostal následkem chybné výchovy v rodině a škole na šikmou plochu a dopustil se nepředloženého činu, strádal? Vždyť byl odsouzen jen k dočasnému odnětí svobody, nikoliv k újmě na fyzických a kulturních potřebách!

Mnohý z nich žil předtím dokonce na vysoké životní úrovni a stát nemá právo, aby pro jeho chybu, které po spravedlivém rozsudku jistě upřímně lituje, byl příliš zkrácen.
Proto je chovancům poskytována nejen odpovídající strava, ale umožněno jim sledování televizních programů a jiného kulturního vyžití, aby se po vypršení doby v nápravném zařízení ve společnosti lépe orientovali. Z téhož důvodu je jim umožněno užívání posilovny a sportovního vyžití, aby byli v dobré fyzické i psychické formě a mohli se tak, až budou opět na svobodě, znovu úspěšně věnovat své oblíbené činnosti.
A že jsou tresty příliš mírné? Že za vraždu by mělo být minimálně 25 let bez možnosti podmínečného propuštění? Že pět let je málo? Že by se tresty měly sčítat, takže zločinec by mohl dostat třeba 56 let, nebo třikrát doživotí, jako je tomu v Británii a USA? Nebuďme krutí, nežehrejme a zkusme si představit, jak by asi bylo nám, kdybychom se octli na jejich místě a měli strávit např. celých šedesát měsíců odtrženi od svých lásek, zábav, koníčků a života na slunci! Naopak, spíše by se mělo uvažovat o změně trestního řádu a napravovat zbloudilé spoluobčany na svobodě, za pomoci odborných vychovatelů, k nimž by pravidelně docházeli. Vždyť laskavé slovo má mnohdy větší sílu, než sebetvrdší trest. A navíc by odpadly miliónové náklady na vězeňství. Amen.
A co dodat k případu v Chomutově? Ano, byl to správný výrok, neboť je podloženo zákonem, že jak v sebeobraně, tak i v případě policejního zákroku je třeba používat jen přiměřených prostředků a zabránit zbytečnému zranění útočníka či pachatele. V tomto případě nebyla na místě snaha pomstít smrt policisty, ale dodržení zákona. Pachatel měl být několikrát vyzván, aby zůstal stát a vzdal se. V případě neuposlechnutí měl být nasazen policejní psycholog, který jej měl při pronásledování pomocí megafonu přesvědčit, aby se vzdal, což mu bude připočteno jako polehčující okolnost. Použití služební pistole je ta nejkrajnější možnost, omluvitelná teprve v případě, že by prchající použil kulometu, ručních granátů nebo zbraně hromadného ničení. Avšak i v takovém případě je třeba brát ohled na všechna jeho práva a střelbu řídit tak, aby způsobila pronásledovanému co nejmenší zranění. Tolik náš spravedlivý trestní řád, který je policie povinna úzkostlivě dodržovat.
Bojujme za jeho prosazení, donuťme parlament a senát k jeho zavedení a volme stranu, která naše názory sdílí. Budeme k tomu mít brzy příležitost.

V zahraničí na našich zastupitelských úřadech lze volit dvěma způsoby. V každém případě musí volič předložit platný doklad o totožnosti a českém státním občanství. Dále musí být volič zapsán ve zvláštním seznamu voličů vedeném na zastupitelském úřadě, na kterém chce volit (první způsob).
Pokud se volič nebude vyskytovat v době voleb v územním obvodu příslušného zastupitelského úřadu České republiky, může mu tento úřad vydat na základě jeho žádosti voličský průkaz, na který je potom volič oprávněn hlasovat v jakémkoliv zvláštním volebním okrsku v zahraničí a v jakémkoliv volebním okrsku na území České republik (druhý způsob). Žádost o vydání voličského průkazu se podává písemně (s ověřeným podpisem voliče) nebo osobně. Na voličský průkaz může na zastupitelském úřadě volit i ten volič, který si voličský průkaz vyřídí v zákonné lhůtě v místě svého trvalého bydliště v České republice.
Pro občany ČR, kteří žijí dlouhodobě či trvale v zahraničí, tedy pro většinu krajanů, je nejlépe nechat se zanést do zvláštního seznamu voličů vedeném na zastupitelském úřadě. Pak již mohou bez dalších byrokratických překážek, po předložení platného českého průkazu totožnosti, volit na „mateřském“ zastupitelském úřadě při veškerých volbách, které se tam uskuteční. Pokud budete vědět, že v době voleb budete v blízkosti jiného zastupitelského úřadu, nebo přímo v České republice, stačí v zákonem dané lhůtě požádat úřad, kde jste zapsáni ve zvláštním seznamu o vystavení voličského průkazu a s ním pak můžete volit kdekoliv.
A jaké jsou lhůty pro říjnové volby?
Pokud jste již vedeni ve zvláštním seznamu voličů na zastupitelském úřadě, tak nemusíte dělat nic. Jen si prověřit platnost Vašich českých dokladů totožnosti a **9. nebo 10. října 2009 (9.10. 14.00 - 22.00 hod) a 10.10. od 08.00 – 14.00 hod) přijít k volbám buď na Velvyslanectví v Canberře nebo na Generální konzulát v Sydney** (v jiných zemích se může hodina, ale i den voleb lišit).
Pokud nejste ve zvláštním seznamu, tak do 30.08.2009 (datum doručení) **musíte požádat o zapsání do něho a to buď osobně nebo poštou**. Žádá se písemně, doložené originálem, popřípadě ověřenou kopií dokladů potvrzujících totožnost žadatele, jeho české občanství a místo bydliště v územním obvodu zastupitelského úřadu, kde má být zapsán do zvláštního seznamu. Pro žádost o zápis do zvláštního seznamu voličů vedeného zastupitelským úřadem není žádný formulář. Nezapomeňte ale, že pokud budete doklady posílat poštou, tak musí být ověřené.
Pokusila jsem se shrnout nejdůležitější byrokratická fakta, která jsou nevyhnutná, abyste mohli volit a tak se spolupodílet na osudu naší země. Podrobněji všechno najdete v zákonu č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů a určitě i na webových stránkách zastupitelských úřadů.

Instrukce voličům z dopisu Ivety Chmielové Dalajkové

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 95810111, Fax: 02 9371 9635

ODTUD A ODJINUD

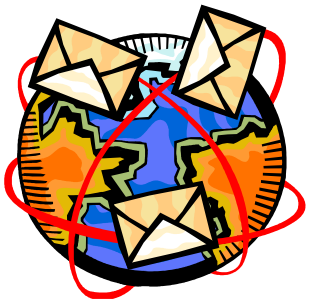

♠ Senát České republiky ocenil letos titulem "Významná česká žena ve světě" pět krajanek. Na internetové fotografii jsem viděl Jarmilu Jančaříkovou z univerzity v kalifornském Berkeley, vypracovala krystalografickou metodu, která přispěla k praktickému využití např. při vývinu léků proti rakovině nebo AIDS. Mezi dalšími oceněnými je česko-australská básnířka Hana Gerzanicová-Hons. Škoda, že si Senát nevzpomněl na Milušku Šimkovou, dlouholetou sólistku Australské opery, naposledy jsem ji slyšel v roli Kostelničky v Janáčkově Její pastorkyni. S Operou jezdívala po celé Austrálii a vždy si našla čas navštívit místní čsl. spolek, brala si sebou klavíristu z Opery, a k všeobecnému potěšení zpívala árie z českých i světových oper a nezapomínala na poklad národních písní. Pamatujete si, když paní Šimková mezi nás přišla, třeba na Šumavu, s košem kytiček, které rozdávala zpívajíc „seňores et seňoritas".

Miluška Šimková

♠ Stálá komise Senátu ČR pro krajany žijící v zahraniční mi poslala pozvánku na seminář Krajané a Česká republika v Praze ve dnech 17.- 20. září 2009. Současně tam proběhne festival krojovaných tanečních skupin. V Kodani zpívala v polovině srpna Madonna a pak zamířila do Prahy, karavanu s jejími rekvizitami tvořilo 70 kamionů. Šimon a Lily se přestěhovali do Hodonína, stačil jeden kamion. Ubytováni budou v tamní zoologické zahradě, jde o lvy berberské, kteří se již ve volné přírodě nevyskytují a v zajetí jich všehovšudy nežije více než stovka.

♠ Český tisk uvedl, že plastický chirurg dr. Bohdan Pomahač z Ostravy je vedoucím popáleninové kliniky v Bostonu a provedl tam druhou částečnou transplantaci obličeje v USA. Operace trvala 17 hodin a Pomahačův tým zraněnému muži nahradil nos, patro, horní ret, kůži, svaly a nervy. Transplantace krvetotvorných buněk je nezbytná pro pacienty trpící tzv. myelodysplastickým syndromem, selháním tvorby krve. Tyto buňky lze získat z pupečníkové krve odebrané při porodu. Ze Slovenska se taková krev vyváží k záchraně životů ve Spojených státech.

♠ Česká armáda nabízí k prodeji 47 nepotřebných nemovitostí. Ke koupi je např. Letiště Brno-Slatina nebo jiné ve Vyškově, tankodrom na Kroměřížsku či těžké opevnění – bunkry vybudované v roce 1936. K prodeji je také šestipatrová budova v Karlových Varech.

♠ Nadpis v novinách: Woods má šanci vyhrát major (tj. v nové češtině velký golfový turnaj). Víte, že řetězec s rychlým občerstvením se nyní česky nazývá "franšízové fastfoody". K tomu již česky nic nemohu dodat, jdou na mne mrákoty. Tak jako na včely, které se živí na květech lip. Pamatujete si, jak lípové koruny voněly a včely jen bzučely, nyní padají umírající k zemi. Ukázalo se, že české domácí lípy trpí znečištěným vzduchem, usychaly a začaly se nahrazovat balkánskou varietou, která je proti smogu odolnější. Květy aromatičtější, ale pro včely smrtelné.

♠ Z německého Rötzu povede turisticky velmi atraktivní 34 kilometrová cyklostezka do Klenčí na Šumavě. Naváže na trasu z Folmavy přes Domažlice, Horšovský Týn až do Plzně. V oboře u Rožmberka na Českokrumlovsku zastřelili pytláci před časem jelena, oddělili jeho hlavu, kterou ukradli kvůli trofeji a tělo ponechali. Způsobili škodu ve výši 400 tisíc Kč. V Třeboni zase někdo ukradl z výběhu muflona v ceně 150 tisíc Kč.

♠ Sportovní tisk píše, že klub kopané FC Sydney má problémy. K jejich vyřešení byl pozván z České republiky trenér Vítězslav Lavička. Potřebuje ale nějaký čas k analýze situace a potřebuje si vybudovat respekt jak mezi hráči tak příznivci klubu.

♠ K nápravě výslovnosti australských rozhlasových hlasatelů oznamujících české hudebníky by se měl přihlásit v Melbourne žijící češtinář nebo češtinářka. Jedno srpnové odpoledne celoaustralská stanice ABC FM vysílala Dvořákovu symfonickou báseň Zlatý kolovrat, starou nahrávku České filharmonie dirigoval Václav Talich, hlasatel uvedl *talič*. Stejný večer jsem slyšel koncert z Perthu, k mé radosti řídil tam nyní působící Jakub Hrůza, na programu byla jiná Dvořákova symfonická báseň Polednice a Janáčkův Taras Bulba, pro hlasatelku se skladatel jmenoval k mé hrůze *janeček.* Světoznámá americká sopranistka Renée Fleming zpívala na koncertě v Českém Krumlově, před časem v Národním divadle roli Rusalky – česky a bez chyb!

♠ Na soutěži v Miroslavi na Znojemsku letošní knedlíkový král Jaromír Rafaj ze Zlína spořádal za dvacet minut 105 meruňkových knedlíků. Rekord ale drží loňský šampion s 125 knedlíky. Letos je na dietě, byl o dva knedlíky za Rafajem. Meruňkobraní tvoří i další soutěžení: o nejkrásnější meruňku – (na Moravě se meruňkám říká marhule) a o nejkvalitnější meruňkovici. V samotném Znojmě probíhaly zase Slavnosti okurek se soutěží o nejchutnější rychlokvašené a nakládané okurky. Jinde zase závody v pití kofoly.

♠ Je to starý sen – Čechy, Moravou a Slovenskem probíhající kanál Dunaj-Odra-Labe propojující Hamburg, Štětín a Vídeň. Dnešní Fischerova vláda jej vzkřísila a pod byrokratickým názvem schválila jako "klíčový materiál politiky územního rozvoje pro plánování strategických staveb". Také dojde k prodloužení dálnice D1 na Vyškov a Zlín, druhý

a třetí úsek zkrátí cesu do Ostravy. Počítá se i s rozšířením jaderných elektráren Temelín a Dukovany a stavbou zcela nové jaderné elektrárny v Blahutovicích na severní Moravě.

♠ V české a anglické verzi byl vydán obsáhlý katalog k výstavě v Jízdárně Pražského hradu "Cesta života – Rabi Löw – legenda i skutečnost". Tento charismatický rabín byl pohřben na pražském židovském hřbitově právě před 400 lety, k jeho hrobu proudí stovky návštěvníků z celého světa. Výstava připravená Pražským židovským muzeem a Správou Pražského hradu má dvě části. Jedna je věnována Löwimu jako historické osobnosti, učiteli a náboženskému filosofovi, druhá odkazu a legendám. Ta nejznámější je o golemovi.

♠ V česko-americké produkci byl připraven celovečerní film „Koruna Vyšehradu", jde o kněžnu Libuši. Děj je založen na slavné české pověsti o jedné z dcer knížete Kroka, slovanské kněžně z 8. století, která předpověděla slávu Prahy a vdala se za Přemysla Oráče. V Hollywoodu to nejde jinak než ukázat milostný trojúhelník s Libuší, Přemyslem a Vlastou – vůdkyní Amazonek, odbojných žen. Vlasta však nemiluje Přemysla, ale Libuši. Praotec Čech a další postavy z českých legend a historická knížata a vládci nedávno lákali k návštěvě hradu Křivoklát na Rakovnicku. Dřevěné osobnosti tam vznikaly pod rukama dřevořezbářů, kteří se zúčastnili tradičního letního sympozia zvaného Křivořezání.

♠ V září bude v Plzni otevřeno Muzeum loutek. Přízemí bude věnováno kočovným loutkařským společnostem, první patro obsadí Spejbl a Hurvínek, druhé patro loutky z inscenací Divadla Alfa, které dosáhlo v tomto oboru světovou úroveň.

♠ Víte, kdo byl Jiří Melantrich? Knihtiskař. Narodil se v Rožďalovicích, kde bylo nyní zřízeno knihařské muzeum, návštěvníci tam dokonce mohou sami svázat knihu. A v obci Čechy pod Kosířem zase můžeme vzdát hold fortelu starých řemeslníků – v Muzeu kočárů.

♠ Snad jste viděli dobrý český i v Melbourne promítaný film "Vratné lahve" podle těch skleněných od piva vracejících se na zálohu. Staropramen, Plzeňský Prazdroj a také i Heineken se nyní odvrací od skla a začínají prodávat pivo prozatím na domácím trhu v 1.5 litrových plastových, tedy polyvinylchloridových lahvích. Další zpráva praví, že z náchodského pivovaru poteče po dvaceti letech jedenáctka.

♠ Petr Fejk původně učil češtinu na gymnáziu, pak se stal manažerem rockového klubu Belmondo a také vedl divadlo jednoho herce v Praze. Odtud nastoupil na místo ředitele Pražské zoologické zahrady a během 12ti let podstatně přispěl k její výstavbě a popularitě. Nyní vyhrál výběrové řízení na nově vytvořené místo ředitele České národní budovy v Novém Yorku.

IP

KRÁSNÉ ŽENY

Barbara Semenov

Z hromadných sdělovacích prostředků nejen bulvárních na mne křičí palcovými titulky podrobné zprávy o „krásných" ženách. Ta a ta kráska šokovala onehdy svým výstřihem, jiná svými manýry. Manželka zpěváka porodila dítě - zázrak! Modelka odhalila na pláži víc než chtěla. Tanečnice byla přistižena nad dortem a jistá celebrita při nevěře! Muzikálová hvězdička se opila po premiéře a žena špatného politika si pořídila nové auto či pejska... Oslnivé blondýny a brunety září z titulních stránek populárních magazínů. Víme o nich více než o vlastních příbuzných. Občas se jim pošetile zatoužíme podobat, nalíčíme si oči jako ony, zakoupíme stejný pár džín a zajdeme do kavárny, kde bývají viděny. Někdy je dokonce potkáme. Zjistíme pak často ke svému nemalému zklamání, že jsou více fotogenické než hezké, ňadra mají silikonová, řasy nalepené a mozky celkem duté.

Minulý měsíc jsem se dozvěděla o jiných krásných ženách, které jsem potkala ve Valdštejnském sále Senátu Parlamentu České republiky. Do té doby mi o jejich životech sdělovací prostředky nic nesdělily. Přesto z nich už na první pohled vyzařuje krása. Krása a noblesa. Bylo jen logické zatoužit být jako ony. Vzory, o kterých dnešní společnost však moc neví, přestože byly právě tyto ženy vyznamenány oceněním Významná žena ve světě 2009. Cenu významným Češkám, které se prosadily v zahraničí, udělil již po čtvrté Mezinárodní koordinační výbor zahraničních Čechů a Stálá komise Senátu ČR pro krajany žijící v zahraničí. Podporuje ji i ministerstvo zahraničních věcí. K dosavadním laureátkám letos přibylo dalších pět jmen. Stačilo, aby kterákoli z nich pronesla prvních pár slov a bylo jasno, že se jedná o nádhernou ženu.

Sympatická Eva Hahn - vynikající česko-německá historička, bývalá tenistka Hana Sládková Koželuhová - dnes významná charitativní pracovnice a podporovatelka ČR ve světě, elegantní a skromná hraběnka Mathilde Nostitz z Itálie, která místo popisování své dobročinné práce pro nevidomé v rámci programu Bílá pastelka a výcviku vodicích psů popřála české zemi „Slunce a oči, které vidí".

Mně osobně učarovaly nejvíce dvě ženy. Užasla jsem nad činností mně zcela nesrozumitelnou a o to více respektovanou té první, ta druhá mne oslovila nejen proto, že byla Čechoaustralankou, ale také souzněním duší.

Muzeum českého a slovenského exilu 20.stol., Štefánikova 22
Brno 602 00, Email: muzeumexil@muzeumexil.cz

KRÁSNÉ ŽENY na fotografii ze Senátu v Praze, 23. července 2009 *(sem)*

„Významné ženy“ přítomné na slavnostním obřadu - Hana GERZANICOVÁ, Austrálie, ČR - básnířka a podporovatelka česko-australských vztahů, Eva HAHN, Spolková republika Německo - vynikající česko-německá historička, Jarmila JANČAŘÍKOVÁ, Spojené státy americké - světově uznávaná vědecká pracovnice v oboru krystalografie, hraběnka Mathilde NOSTITZ, Itálie - významná charitativní pracovnice, Hana SLÁDKOVÁ KOŽELUHOVA, Kanada, Švýcarsko, ČR - vynikající tenistka, významná charitativní pracovnice a podporovatelka ČR ve světě, Eliška HAŠKOVÁ-COOLIDGE, Česká republika, USA - podporovatelka česko-amerických vztahů, bývalá pracovnice Bílého domu, Běla Gran JENSEN, Norsko - humanitární pracovnice, zakladatelka hnutí „Stonožka - Na vlastních nohou", Edita KOCH, Spolková republika Německo - spisovatelka a literárněvědní pracovnice, zakladatelka nakladatelství „EXIL", Lea VIVOT, Kanada, Mexiko, Česká republika - světově proslulá sochařka, podporovatelka humanitárních projektů, Stephany GRIFFITH-JONES, Velká Británie, USA - světově uznávaná odbornice na finančnictví a bankovnictví, Rut KOHN, Německo - vynikající česká malířka a ilustrátorka, Olga MACHOŇOVÁ PAVLŮ, Švýcarsko - vynikající a několikanásobně oceněná česká dirigentka, Eva JIŘIČNÁ, Velká Británie - světově uznávaná architektka, členka Královského institutu britských architektů, hraběnka Margareta WALDSTEIN-WARTENBERGOVÁ, Rakousko - významná charitativní pracovnice.

Více o ocenění „Významná žena“ na www.krajane.net

Jarmila Jančaříková ze Spojených států je světově uznávanou odbornicí v oboru makromolekulární krystalografie. Narodila se v Brně, kde studovala biologii a chemii, specializaci svého oboru pak prohloubila na Univerzitě Karlově v Praze. Svoji kariéru zahájila v Ústavu sér očkovacích látek, kde se věnovala vlivu těchto látek na imunitu. Po narození prvního syna v roce 1968 odešla za manželem, který byl tehdy služebně v Anglii, po třech letech a narození druhého syna pak společně odešli do USA, kde se usadili v texaském Austinu.

Navzdory mimořádným obtížím při hledání zaměstnání se jí nakonec díky vlastní houževnatosti a vědeckým výsledkům podařilo získat zaměstnání na oddělení genetiky na University of Texas, kde se zabývala studiem deoxyribonukleových kyselin. Po několika letech se rodina odstěhovala do Kalifornie, kde dodnes žije. I zde musela Jarmila – Jaru překonávat obtíže při získávání práce v jejím úzce specializovaném oboru, nakonec však dostala nabídku na prestižní University of Berkeley. Tam zahájila výzkum krystalografie, přestože to pro ni byl zcela nový vědecký obor, který však – jak se ukazovalo – měl velké perspektivy.

Složité organické molekuly jsou základem mnoha nových léků a metody krystalové difrakce umožňují určit jejich strukturu. Metody, které se tehdy ke krystalizaci proteinů používaly, však byly pomalé a trvaly až rok, což pro výrobu léků byl proces nesmírně zdlouhavý, navíc každá studie nového léku vyžadovala i desítky krystalů. Jarmila Jančaříková tehdy vyvinula zcela nový způsob, tzv. „Crystal Screening“, který znamenal průlom ve studiu struktur složitých bílkovin, zásadně urychlil cyklus krystalizace proteinů a představoval i zásadní převrat v automatizaci celého procesu. Dnes je její metoda, označovaná jako „Jaru Screening“, využívána prakticky ve všech krystalografických laboratořích. Během 25 let, které strávila na této univerzitě, vychovala desítky špičkových odborníků, kteří její metodu šíří po celém světě. „Jaru Screening“ umožňuje automatizaci, díky které se rapidně zkrátil proces výroby nových léků, jako například prvních léků na léčení AIDS, k jejichž produkci významně přispěl profesor Holý z Prahy. Firma Gilead, pro kterou on i Jarmila Jančaříková pracovala, tak přispěla k tomu, že dnes mohou lidé s AIDS žít dlouho a v podstatě normálním životem.

Nedá mi, abych se znovu nepozastavila nad přínosem této ženy ve srovnání s jinými mediálně oslavovanými nickami. A kdo z nás ví něco o profesoru Holém, chemikovi a vynálezci, který se více než 35 let zabývá vývojem látek účinných proti leukemii, rakovině a virovým onemocněním? Profesor Holý DrSc., Dr.h.c., je autorem či spoluautorem více než čtyřset odborných publikací a šedesáti patentů. Získal za ně řadu mezinárodních ocenění. Z peněz získaných za patenty je financována další práce jeho kolegů. Na sklonku minulého roku oznámila Akademie věd, že navrhne Antonína Holého na Nobelovu cenu za fyziologii a medicinu. Český vědec objevil novou třídu látek, které jsou základem léků, jež pomáhají stovkám milionů lidí na celém světě. Používají se například při pásovém oparu, hepatitidě typu B nebo AIDS. Přesto víme více o Michaelovi Jacksonovi než o nějakém profesoru Holém. Podobně je to s „krásnými ženami“...

Oceněná Čechoaustralanka Hana Gerzanicová je vzdor svým jednaosmdesáti letům krásná i fyzicky. Její vzhled neovlivnila mnohdy těžká léta jejího plodného života, spíš je odrazem rozletu jejího nitra.

Kultivovaná krása básnířky má své nepochybné základy v raném mládí, kdy na ni působil její otec, profesor Vojtěch Šlauf, klasický filolog, který vydal několik publikací týkajících se poetiky básnického díla i morálních a životních reflexí. V roce 1949 následovala v dobrodružném přechodu hranic na Sušicku svého budoucího životního partnera. Ten se však nevyrovnal s psychickým nárazem exilu ani s individualismem anglosaského světa. V Německu i v Austrálii byla tak donucena převzít odpovědnost za rodinu se šesti dětmi, za její hmotné zajištění a začala učit na základní a na střední škole. Stesk po domově, manželova choroba, existenční zápas, vztah k dětem vyvolaly další emocionální pnutí a Hana Gerzanicová začala psát básně. Překonala kritické poznámky, že je příliš evropská, až získala několik cen Mezinárodní básnické společnosti v USA. Po listopadu 1989 se vrátila do Čech. Byla přijata do Obce českých spisovatelů, je iniciátorkou různých kulturních a společenských aktivit, které propagují českou kulturu v zahraničí a doma.

Byla členkou Svazu australských spisovatelů a Svazu australských básníků, je členkou Československého ústavu zahraničního v Praze. Za svou anglickou tvorbu byla Mezinárodní společností básníků a Národní knihovnou v USA vyznamenána oceněním Básník roku 1997. V roce 2002 převzala medaili Za mezinárodní zásluhy o poezii a byla zařazena do Mezinárodní síně slávy v americké Filadelfii.

Překladatelsky uvedla do české literatury australského baladika Banjo Patersona, v mnoha přednáškách představila umění australských aboridžinců, vydala řadu sbírek. Zdrojem, zárukou i hrdou oporou je jí navrácený domov, i když vzpomínky a logiku čtyřiceti let života nelze vykořenit. To je hlavní tón sbírky „Ve stínu eukalyptů“ (1996). „Nová epocha“ (1998) je pak o návratu domů, ale také o vděčnosti k pozdnímu vztahu k druhému manželu Michaelu Gerzanicovi, který ji zklamal jen jednou, svým úmrtím. O zřejmém zakotvení v domově, ve kterém nalézá hloubku reflexe a citu, ale dokáže se i bránit skepsi, jsou sbírky „Otisky v mlze“ (2002) nebo „Procházka se slunečnicí“ (2006).

ČESKÝ DIALOG
objednávejte na adrese strizovska@seznam.cz
v Austrálii k objednání také na adrese Jana Růžička
82 Cardwel Str., Arakoon, NSW 2431
e-mail: Ruzickajana@yahoo.com.au

Minulý měsíc spatřila světlo světa překrásná knížka „Poezie přírody aneb Kde domov můj“ – je to kompilace lyrických básní Hany Gerzanicové a poetických fotografií Přemysla Líbala. *„U této knížky mi vytanou na mysli všichni krajané v Austrálii, hlavně mí vrstevníci, ti co jsou již staří na cestování za krásami svého původního domova, který však zůstává navěky v jejich srdcích. Těm by mohla být tato kniha jakousi náhradou a připomínkou...“,* řekla mi Hana Gerzanicová a měla pravdu. Kniha je doslovným obrazem a odrazem té české nádhery, kterou jsem se ještě před několika dny procházela, tím voňavým letním krajem – jeho lesy, stráněmi, lukami...

Hana Gerzanicová zdůrazňuje ve svých verších návrat k přírodě a jejímu blahodárnému míru v dnešním světě překypujícím konzumními hodnotami, úctu k Zemi, tak jak ji vnímalo například původní australské obyvatelstvo. Vyzdvihuje stejně jako já to kladné na Austrálii i na Čechách. Ptá se podobně - kam mizí české vlastenectví a hrdost na staleté tradice a bohatou historii tak vyspělého kulturního národa, jakým je ten náš? Mé pocity a myslím, že nejen mé, pak vyjadřuje dokonale slovy: - ***„Na lípy myslím u moře, na pláže v české zemi... Dva světy táhnou, rozpůlí... v duši tak těžko je mi...“***

Hana Gerzanicová přebírá ocenění od předsedy Senátu ČR Přemysla Sobotky a spisovatele Arnošta Lustiga

S Hanou Gerzanicovou, její dcerou Rafaelou Hons a krajankou z Perthu Zdenou Menšíkovou ve Valdštejnském sále Senátu ČR

PŘÍLET DO SYDNEY
Hana Gerzanicová

Psáno v letadle nad Austrálií

Kilometry písku,
vyschlé louže bláta,
skrytá voda v zemi
za cenu je zlata -

Svrasklé vrásky stáří
kůži země zdobí,
kresby žáru, větru
mrtvé tvary rodí -

Za obrazem skryté
lesy mysl vidí,
kostelíčky štíhlé
ve vesničkách lidí -

Letadlo mne nese
kam děti chodí „domů“ -
V dálce ještě slyším
melodii zvonů -

Pod mraky se mihá
pustá Austrálie -
Nahá realita
bez šperku poezie.

POZVÁNKA

V rámci mezinárodního projektu Mene Tekel
si Vás dovolujeme pozvat na slavnostní zahájení výstavy

Ta krásná holka z vily nad řekou

Dagmar Šimková (23. května 1929 – 24. února 1995)

Vernisáž za účasti statečných politických vězeňkyň
padesátých let se koná ve čtvrtek 3. září 2009 v 17 hodin
v kavárně hotelu Bílá růže, Písek, ul. F. Šrámka 169.

V programu zazní ukázky z knihy „Byly jsme tam taky"
a dobové swingové melodie.
Výstava je přístupná do 28. září 2009.

Autoři výstavy Pavlína Formánková a David Žaloudek.
Ředitel festivalu Jan Řeřicha.
www.menetekel.cz

Státní bezpečnost ji zatkla, když jí bylo třiadvacet, z vězení vyšla v sedmatřiceti. Její útlá knížka „Byly jsme tam taky" je doposud nejsilnější výpovědí o poměrech v československých komunistických ženských věznicích. Příběh **Dagmar Šimkové**, která nalezla útočiště až v australském exilu, by měl být povinnou četbou pro všechny, kteří dnes v České republice přivírají oči nad stále existující komunistickou stranou.

"V případě sester Šimkových musely být sudičky ‚nametené pod obraz'. Přitom skoupé rozhodně nebyly. Daly jim přitažlivý zevnějšek, ušlechtilou povahu, smysl pro humor, vysokou inteligenci a vložily je do zlaté kolébky v přepychovém sídle bankéře. Plavovlásku Martu v červnu 1921, černovlásku Dášu v květnu 1929. Jenže jim k žití přidělily dobu absolutně nevhodnou pro honosné vily, zlaté kolébky a ušlechtilé charaktery," začíná svou vzpomínku na sestry Šimkovy Blažena Seifertová, která s nimi prožila dětství. Vtahuje nás tak do příběhu, který by vydal na velkofilm.

Otcem Marty a Dagmar byl bankéř Jaroslav Šimek. Ve dvacátých letech postavil v Písku vilu. Vybral pro ni mimořádně krásné místo na okraji města nad řekou, obklopené stromy a loukami. Zatímco Marta trávila většinu času v koňském sedle, o osm let mladší Dáša propadla tanci a stepu. Blažena Seifertová vzpomíná, jak střevíčky s plíšky nosily všude s sebou a stepovaly, kde se dalo.

Život celé rodiny se však po komunistickém převratu zcela změnil. Martě, Dášině sestře, se podařilo v roce 1950 uprchnout; nový domov našla v Austrálii. Dáša s maminkou zůstaly v Písku. Ze své vily se sice vystěhovat nemusely, ale byl jim v ní vyčleněn jen jeden pokoj; kuchyň měly společnou s dalšími nájemníky, kteří sem byli nastěhováni. Jako dcera bankéře měla Dáša z hlediska nového režimu naprosto nepřijatelný "buržoazní" původ. Na studia mohla zapomenout. Nejprve pracovala v písecké textilce, pak se živila jako kreslířka, nakonec získala práci v nemocnici. Stále ještě chodila tančit do písecké kavárny Bílá růže, ale jak píše ve své knížce, "hudba tam už byla prachšpatná". Jazz i latinskoamerické tance příliš zaváněly Západem.

V jejím spise se dochovaly letáky, které psala, rozmnožovala a roznášela po Písku. Obviněna byla nejen z jejich rozšiřování a malování plakátů, které zesměšňovaly Gottwalda a Zápotockého, nýbrž také – a to bylo mnohem horší – z toho, že na půdě jejich bývalého hřebčince s vědomím maminky poskytla úkryt dvěma kamarádům „vyakčněným" ze studií a poslaným na vojnu, z níž zběhli; chtěli se dostat na Západ. Odsouzena byla k patnácti letům vězení. Maminka ji brzy následovala, dostala jedenáct let. Veškerý majetek jim byl zabaven.

Prošla několika věznicemi, mnohokrát okusila neblaze proslulou korekci, temnou plesnivou kobku, kam byly ženy zavírány úplně nahé a kam dostávaly minimum jídla. Podmínky, ve kterých tehdy vězeňkyně žily, byly hrozivé. Nedostávaly například žádné hygienické potřeby ani menstruační vložky. Krev jim stékala po nohou, dozorci se jim smáli. Když bylo nejhůř, roztrhaly prostěradlo a hadříky použily místo vložek, za což však okamžitě následoval trest.

Dáša nebyla kvůli svému hrdému chování propuštěna ani na velkou amnestii v květnu 1960. V posudcích, které se dochovaly v jejím vězeňském spise, o ní bachaři opakovaně píší: "má drzé chování k příslušníkům“, "do pracovního soutěžení se nikdy nezapojila, je inteligentní a sebevědomého vystupování“, "účel převýchovy není plněn, neboť odsouzená zůstává krajně zaujata vůči lidově demokratickému zřízení a tímto postojem se netají“. Z vězení vyšla až v roce 1966. Vrátila se do Písku.

"Jsem tedy v Písku a dobře mi tak, to mám za to, že mě nic nenapravilo, že jsem zůstala Donem Quijotem. Mohla jsem se dostat do Prahy, ale já jsem celá léta snila o Písku, Otavě, uličkách pod skálou, chtěla jsem vidět, zda ještě je stará lípa u hřbitova a voňavý vítr v Putimské bráně. Teď zjišťuji, že to všechno je tak, ale ti lidé! Jsem jako ubohá figurína v londýnském panoptiku Madame Tussaud. Každý mne okukuje, porovnává s minulostí a navíc i pomlouvá,“ napsala Blaženě Seifertové po svém propuštění. S maminkou a psem Lumpíkem, kterého se ujala, bydleli v nuzném bytě, vlastně jedné místnosti, která však měla něco, co obě ženy po létech věznění tolik ocenily – vanu!

"Pracuji v sodovkárně v podmínkách Ivana Denisoviče, ale ani mi to nějak nevadí, člověk si prostě zvykne. Našla jsem si únik, učím se, mám dělat v květnu státnici z angličtiny.“ Žila velice skromně, měla obestavený plat, ministerstvo vnitra jí strhávalo výdaje za její soud! V roce 1968 spoluzakládala v Písku s ostatními politickými vězni K 231. Po srpnové invazi s maminkou už na nic nečekaly. Odjely do Austrálie.

Martin manžel byl stavební inženýr a právě pracoval na zakázce v západní Austrálii. S ním zde pobývala i jeho žena a oba synové. "Úředníci na letišti mi vysvětlili, že podnikáme nesmyslné dobrodružství, že tam bílé ženy vůbec žít nemohou. Z Darwinu už s námi letělo jen pět lidí. Z toho byli tři černoši a jeden páter, takže předpovědi ze Sydney jsem začínala věřit,“ líčí Dáša své první dny na australské půdě v jednom z dopisů. „Po přivítání s rodinou jsme vyrazili autem dalších osmdesát mílí po silnici, která byla dokončena pět týdnů před naším příjezdem. Až do té doby tam nebylo vskutku zhola nic, jen nekonečná buš a řeka plná krokodýlů.“ Ale Dáše se v té exotice líbilo.

Až po čase přesídlili všichni do Perthu, kde pak žila do konce života. Maminka jí zemřela na jaře 1970. Dáša vystudovala v Austrálii dvě vysoké školy – dějiny umění a sociální práci. Během studií pracovala v domě pro přestárlé. Zapsala se i do kurzu pro manekýnky a kaskadéry. Naučila se vytvářet smaltované obrazy, zúčastnila se takřka padesáti výstav. Dlouhodobě pak pracovala jako terapeutka ve věznici. Spolupracovníci dodnes vzpomínají, že měla respekt i u vězňů, kteří jinak odpírali autoritu – jenže Dáša jim se svou vězeňskou zkušeností rozuměla.

V Austrálii napsala knížku. Bez patosu v ní vypráví, co během svého věznění zažila. Čte se jedním dechem. "Neměla název, tak jsem jí ho vymyslel,“ říká Josef Škvorecký, kterému poslala svůj rukopis do Kanady. Nazval ji „Byly jsme tam taky“ a společně s jeho ženou Zdenou ji vydali ve svém nakladatelství Sixty Eight Publishers. Po revoluci vyšla i u nás.

Dáša po roce 1989 několikrát přijela i do své staré vlasti. Setkala se s několika "děvčaty“, s nimiž prožila roky v kriminále, dočkala se rehabilitace. Píseckou vilu našla v dezolátním stavu. Onemocněla rakovinou, umírala těžce, ale statečně. Zemřela 24. února 1995. Její popel byl rozprášen, tak jak si přála, v jednom z perthských parků.

*- upraveno pro Čechoaustralana podle článku **Pavlíny Formánkové**. Pavlína Formánková je historička, pracuje na knize o Dagmar Šimkové. Je spoluautorkou písecké výstavy nazvané „Ta krásná holka z vily nad řekou“. Výstava potrvá od 3. do 28. září 2009.*

Dle nařízení vlády o odškodnění studentů vysokých škol, kterým bylo v období komunistického režimu z politických důvodů znemožněno dokončit studium na vysoké škole, a které nabývá účinnosti dnem 1. srpna 2009 má nárok na přiznání a vyplacení jednorázové peněžní náhrady ve výši 100 000 Kč osoba, která:
1) je **rehabilitovaným studentem**, tj. rozhodnutí o jejím vyloučení bylo zrušeno zákonem o mimosoudních rehabilitacích a toto zrušení je potvrzeno rehabilitačním dekretem příslušné VŠ, kterým bylo rozhodnutí o vyloučení ze studia prohlášeno za neplatné,
2) je **státním občanem České republiky,**
3) byla **studentem vysoké školy**, která měla sídlo na území, které je součástí území České republiky,
a tato osoba
a) byla vyloučena z řádného studia z politických důvodů v období
od **25. 2. 1948 do 31. 12. 1956,** a
b) podala žádost o odškodnění nejpozději **do 31. prosince 2011**
Žádost se podává Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy, Karmelitská 7, 118 12 Praha 1.
Více informací naleznete na stránkách Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

ŽIVOT JE JEN NÁHODA

- pokračuje Ante Schott

Po dvoudenním netrpělivém čekání mě Franta „Pučmi“ ráno zavolal a sešli jsme se během jeho polední přestávky u Lippertů naproti bance.
„Nevím nač tu devizovou bumážku opravdu potřebuješ, ale to, cos mi napovídal o kamarádovi s americkým pasem, který ji podle tebe ztratil a bojí se vyšetřování, jsem nezbaštil“, oznámil mi vážně Franta Pučmi usrkující kafe.
„Trochu jsem se poptal a zjistil, že těch zahraničních návštěvníků sletu, co to devizové potvrzení ztratili, bylo víc a odnesli to malou pokutou. Měl jsi pro mne vymyslet nějakou věrohodnější story. Takhle tě ten prázdný formulář bude stát pěknejch pár tisíc“, dodal a dopil kafe. Ten můj bývalý kolega není blbej, měl u těch práv zůstat, napadlo mne. Z Franty Pučmi se obratem stal Franta Dejmi. Skladník – existuje-li vůbec – odhaduje prý to riziko na deset tisíc a Franta sám se prý spokojí s pěti za zprostředkování.
Nepokoušel jsem se smlouvat a příští den při dalším kafi jsme si vyměnili obálky. Já napěchovanou tlustou za jeho štíhlou.
Po patřičném vyplnění „ztraceného“ formuláře daty z britsko-maltského pasu s údajem, že přiletěl do Prahy s 500 dolary v hotovosti, šel „Malťan“ Jirka Pravda příští den do Národní banky vyměnit 250 dolarů koupených za koruny na černé burze v pasáži U Nováků ve Vodičkově ulici. Jirka, elegantně oděný ve fungl nových kostkovaných šatech a nezapálenou lulkou v koutku úst, zahrál tu první epizodu své nejnovější role výborně. Pozoroval jsem ze sousední fronty, jak se předstíranou lámanou němčinou domlouvá s pokladníkem a jak se mi později přiznal, on i já jsme měli dvě stejné obavy: buď že pokladník dá přednost své lámané angličtině, která byla tehdy pro Jirku „španělskou vesnicí“ anebo se ho nějaký filmový či divadelní fanda zeptá „Pane Pravdo, co tu děláte?“ Nic takového se naštěstí nestalo, takže poslední překážkou už zůstává jen kontrola pasů v Chebu.
Zatímco jsem zdolával poslední nečekanou bumážkovou překážku, vypukl srpen a poslední sletoví návštěvníci opouštěli Prahu. Že to byl Sokolský slet na dlouho, ne-li vůbec, poslední, to si většina západních krajanů jistě neuvědomovala. Doprava letadly a vlaky se dostávala do normálních kolejí a Orient-Express Istanbul – Paříž, který denně projížděl Prahou, odjížděl z ní poloprázdný a monsieur Peker snadno rezervoval spací kupé jak pro „svoji“ rodinu, tak i o den později pro Jirku. Haně a Pravdovi jsem slíbil, že je doprovodím až do Chebu a byl jsem v kupé první třídy sám, když se Sašou v náručí přišla Hana se mnou se rozloučit. Účel té krátké návštěvy bylo však spíš její úpěnlivé připomenutí mého slibu, že manžela Jirku „volky nevolky“ zítra také doprovodím až do Chebu a večer jí zavolám k Milanovi do Paříže, že Malťan Pravda je opravdu na cestě do Francie. Ani se nepokoušela zastřít své obavy, jestli Jirka na poslední chvíli přece jen nezmění své rozhodnutí “úniku z komunistického jha“ a nezdrhne. Ač jsem se snažil jí to vymluvit, pochybuji, jestli jsem byl dost přesvědčivý. Stejné pochyby jsem měl tehdy i já. Odolá Jirka příslibu angažmá v Národním, snu každého herce?
Odolal, protože asi uvěřil Haninině optimismu, že jejich riskantní „odskok“ do Francie nepotrvá déle než rok či dva.
V Chebu jsem přestoupil do osobního vlaku na vedlejší koleji, který se asi za hodinu vracel do Prahy a našel si kupé přímo naproti spací kabiny „rodiny“ monsieura Pekera. Orient-Express tam stál asi půl hodiny, během které se konala celní a pasová kontrola. Mezerou v zatažené záclonce svého kupé jsem sledoval snadno obě prohlídky. Celní byla naprosto povrchní, skoro blesková a pasová snad ještě bleskovější. Během orazítkování pasu a odevzdání valutové bumážky Hana zrychlila odchod kontroly přebalováním pokakaného Sašenky. Ze srdce mi spadl první kámen. Projde ten Pravdův Malťan taky tak hladce zítra? Ta role byla sice v rukách výborného herce, lulka a kostkované kvádro snad pomohou, ale co když si pasový kontrolor bude chtít vyzkoušet po nedávném kursu těch pár slov angličtiny na maltském nositeli britského pasu? A Jirkova znalost angličtiny byla nulová. Plný těchto chmur jsem k večeru dorazil do Prahy, kde na mě nedočkavě čekal Jirka na nádraží.
„Tenhle náš poslední večer na rozloučenou si samozřejmě zasluhuje pořádnou oslavu,“ prohlásil kategoricky Jirka. Toulka noční Prahou a návštěva všech jeho oblíbených lokálů od herci favorizovaných večerních klubů až po ranní pajzly zřejmě splňovala jeho představu loučení se – a jak se bohužel ukázalo – navždy s domovem. Zatelefonoval ještě sekretářce do Realistického divadla, že s rodinou odjíždějí na delší dovolenou na Slovensko, dobalil kufřík a za teplého srpnového večera jsme vyrazili. Že ten náš průzkum noční Prahy málem skončil katastroficky, o tom se dočtete v dalším pokračování...

Jedinečná příležitost navštívit
JIŽNÍ AMERIKU
- pohodlně a bezpečně!

Organizovaný zájezd na 27 dní – all inclusive
Březen/Září 2010

Volejte ***Evu Jančík***

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.net

LETENKY A ZÁJEZDY DO CELÉHO SVĚTA
SPECIALS DO PRAHY A VÍDNĚ

Částečné pominutí mysli

Ivan Kolařík

Každý člověk se někdy v životě pomátne na rozumu. My, lidé starší, důchodci, se domníváme, že částečné, ne-li úplné pominutí mysli potkává převážně lidi mladé.

Jak jinak by mohli holdovat příšerné muzice, kterou se zálibou se sluchátky na uších, kývající se monotónně do rytmu a louskajíce přitom prstama, od rána do večera do zblbnutí poslouchají? Jak jinak by mohli mít mladá těla potetovaná od hlavy až k patě a i na nejintimnějších místech prošpikovaná lesklými přívěsky roztodivných tvarů? Nedochází k pominutí mysli, když se na veřejnosti hrdě promenádují jako havrani černě odění mladí lidé, jejichž zjev vám nahání hrůzu? Holky s děravými punčochami zavěšenými na podvazkových pasech, které vyčuhují zpod miniaturních sukének, s černými křuskami a do špiček napomádovanými černými vlasy, takže i nám, smyslným seniorům, dávají zapomenout na hříšné myšlenky. Věci, které se ještě celkem do nedávna považovaly za tabu, dnes mladí lidé bez zardění praktikují a navíc se tím chlubí jakoby se nechumelilo na osobních stránkách internetu. Jenom my se červenáme a děkujeme bohu, že nemravně pózující dívka není naše dcerka nebo vnučka.

Často se nám zdá, že dnešní generace operuje na úplně jiné vlně než jsme operovali my. Že je tak nějak docela mimo, že její příslušníci jsou jaksi ujetí a nerespektují základní morální kódy. A to nám, starcům, nahání hrůzu, protože se obáváme o budoucnost příštích generací.

Po střízlivém uvážení však dojdeme k neomylnému závěru, že nad námi, když jsme byli mladí, starší generace zrovna tak lámaly rukama a lamentovaly nad naší budoucností, jako to nyní děláme my. Pamatuji si, jak rodiče nemohli pochopit naši zálibu v pro ně tak dekadentních tancích jako byl twist, jak nesdíleli naše nadšení pro rock'n'roll, jak nám zakazovali nosit džínsy nebo nemožně uzoučké kalhoty štruksáky, ke kterým jsme i za nejparnějšího léta hrdě nosili boty pohorky. Naši rodiče a prarodiče zrovna tak pohoršeně poukazovali na pomatená děvčata s natupírovanými vlasy a širokými sukněmi, když, zrovna tak jako kluci, řádily na tanečním parketě a svíjely se do rockového rytmu. Nedej pánbůh aby si některá z moderních slečen začala holit nohy nebo se snažila zbavit nevzhledného chomáče podpaždí. O takzvaném "brazilském" typu holení, které je dnes docela běžnou záležitostí se raději nezmiňuji. Takové výstřelky byly považovány za mravně nepřijatelné a zvrhlé. Nešťastnice, která šla se západní módou, byla nemilosrdně označena za poběhlici. Staří lidé se křižovali a předpovídali brzký konec světa.

Nebuďme však pokrytci. Ruku na srdce! I my, obstarožní penzisté se občas částečně nebo i úplně pomineme na rozumu. K našemu pominutí mysli dochází většinou, když se bláhově po uši zamilujeme do krásné, o čtyřicet let mladší filmové hvězdy nebo do dvacítky, kterou potkáme na párty našich vnoučat. Když kvůli tomu přestaneme jíst, ztrácíme tělesnou váhu, a manželku, která o nás s nevšední láskou pečovala převážnou část života, omylem nazýváme jménem vysněné krasavice, zanedbáváme ji a nakonec ji hanebně opustíme, jsme zralí na ústav pro duševně choré.

Někdy však je naše částečné pominutí mysli přece jenom k něčemu dobré. Nejdříve jsem se domníval, že jsem se docela zbláznil, když jsem se nechal přemluvit, abych si pořídil počítač. Toto přesvědčení se ve mně jenom utvrdilo, když jsem několik let nedovedl tento prokletý přístroj ovládat. Díky nezištné pomoci kamarádů se nakonec stal počítač nerozlučnou částí mého života, bez které se nedovedu obejít. Takže jsem na věc změnil názor a říkám si, jak jsem udělal dobře. Pro změnu označuji za zabedněnce ty, kteří počítač dodnes nemají.

K pozitivnímu konečnému výsledku částečného pominutí mysli však dochází zřídka. Ve většině případů se naše různá rozhodnutí učiněná zrovna když nám to nemyslí, střetnou s nezdarem a blbou náladou. Dodnes například nepochopím, že se pokouším hrát golf. Zde jistě dochází k zatemnění mozku, protože za hru zaplatím nekřesťanský peníz a místo abych z ní měl radost, promrhávám čas tím, že ryju krtky a hledám míčky. O mizerném výsledku nemluvě. A co teprve když se dám přemluvit k patnáctikilometrovému pěšímu pochodu příkrým horským terénem nebo k nebezpečné jízdě na prknu na třímetrových mořských vlnách oceánu hemžícího se žraloky?

Člověk vlastně blbne prakticky pořád. Alespoň já. Jinak by to asi nešlo. To, že se snažím přelstít úctyhodný věk, jdu s moderní módou a oblékám se jakoby mi bylo dvacet,

checkusouttravel
Czech Republic Specialist

Specializujeme se na -

Letenky z Austrálie do Prahy/Vídně
Ubytování, Túry, Výlety,
Lázně, Atrakce, Transport v Praze a z Prahy/Vídně

Letenky z Evropy do Austrálie
Ubytování, Túry, Výlety,
Atrakce, Transport v Austrálii a Tichomoří

Cestovní pojištění
Super servis

Více informací -

www.checkusouttravel.com.au
(cestování z Austrálie)
www.checkusouttravel.cz
(cestování z ČR)

E-mail: info@checkusouttravel.com.au

Tel: 1300 794 543

nedaje na to, že mě vrstevníci častují pohrdavými pohledy a šeptají si něco o tom, že jsem se asi zbláznil, ukazuje, že mi ve stáří asi skutečně kape na karbid. Kornatění mozku se vší pravděpodobností dalo také podnět k tomu, abych si pořídil metr a půl velikánskou plazmu televizi a z útulného pokojíčku udělal biograf.

Ano, nedávno u mě došlo k totálnímu pominutí mysli. Přesto, že jsme moderní LCD televizi měli, neuposlechl jsem moudrou ženu Máňu a přes její zákaz jsem hromskou a samozřejmě hrozně drahou televizi stejně koupil. Nejméně tři týdny jsem však běhal po obchodech a mrhal čas vyjednáváním nejlepší ceny. Čas, který jsem mohl třeba mnohem užitečněji využít vstřebáváním kulturních zážitků v oblíbené restauraci. Po zakoupení přístroje jsem však s hrůzou zjistil, že na tak velikou bednu potřebujeme nový nábytek. Následovalo další běhání po obchodech a nekonečné handrkování o ceny. Výroba na míru objednaného nábytku trvala měsíc. Během této doby jsme neměli možnost se na televizi koukat, protože “starý” přístroj jsme dali Armádě spásy.

Prvních pár dnů bez navyklého koukání bylo krušno. Pozvolna jsme si však zvykli. Náhle jsme se ženou Máňou zjistili, že se dá bez televize nejenom žít, ale navíc se dá žít plodně. Četbou, poslouchánímuziky, konverzací, děláním věcí pospolu. Bez televize se nám začalo utužovat manželství. Přestaly rozpory o tom, kdo bude koukat na jaký program. Začala živá konverzace o tom, co kdo přečetl, výměna politických názorů, návštěvy kamarádů, chození do kin, divadel, na koncerty. Život bez bedny začal dostávat zdravou náplň. Cítili jsme se s Máňou jako znovuzrození. Během měsíce se neuvěřitelné stalo skutkem a zaplanula dokonce jiskérka velkého citu. Přestal jsem být bláznivě zamilován do hrdinek stříbrného plátna a mladičkých televizních reportérek. Naše životy se ubíraly správným směrem. Byli jsme šťastní. Začali jsme znovu jako kultivovaní lidé jíst u stolu a ne před televizní obrazovkou.

Příchod nového nábytku, zapojení televize, která zabírá tolik místa v pokoji, že se jeden druhému musíme obratně vyhýbat, připojení pěti zvukových beden, které životní prostor ještě více zmenšují, udělal škrt přes náš nově nalezený život. Nastal návrat do minula. Skončilo manželské blaho. Speakery sice vytvářejí realitu, jakou máme v kině, ale přes jejich hlasitost na sebe s Máňou musíme křičet, abychom slyšeli vlastního slova. Takže se vlastně pořád jakoby zvýšenými hlasy hádáme.

Naštěstí nakonec přece jenom zvítězil zdravý rozum. Celkem s lehkým srdcem jsem se plazmy zbavil. Žena Máňa však byla toho názoru, že jsem se opět těžce pomátl na rozumu, protože jsme na prodeji ztratili velké peníze. Zato jsme ale volní jako ptáci. Prostor v nábytku určený pro televizi jsme zaplnili knížkami. Vnoučata se honí po pokoji, o nic se nepřerážejí a já se nechvěji hrůzou, že způsobí škodu na drahé plazmě. Našim životům znovu zavládla celková harmonie.

Jenom Máňa čeká, kdy se opět pominu na mysli a vymyslím si nějakou šílenost, na kterou zase všichni doplatíme. Nezaručuji, že se tak nestane, neboť takový je už život penzisty, který má příliš mnoho času a roupama neví co dělat…

ČESKÉ FILMY, SERIÁLY, POHÁDKY, HUDEBNÍ POŘADY

$4/DVD

Budete-li mít zájem,
velice ráda zašlu celý seznam.
Stačí jen zavolat na 83616903
a zanechat Vaše jméno a adresu.
Nebo můžete psát na filmyapohadky@seznam.cz

JOSEF CHROMY
TASMANIA

“Star of 2008” - Australian Wine Business Magazine - Joe Chromy
“Sweet Wine of The Year”– Sydney Morning Herald. Josef Chromy Botrytis Riesling
“Best Value For Money Red Wine” - Good Australian Wine Guide. Pepik Pinot Noir
“Josef Chromy DELIKāT Riesling - A great All rounder” Hobart Mercury

The Josef Chromy cellar door restaurant, vineyard and winery is located at Relbia, a fifteen minute drive south of Launceston in Northern Tasmania and just a short distance from the Launceston Airport.

Josef Chromy OAM (Medal of the Order of Australia) is recognised for his commitment and contribution to quality food and wine in Tasmania.

Producing elegant wines from premium cool climate fruit. Varieties grown include Pinot Gris, Sauvignon Blanc, Chardonnay, Riesling, Gewurtztraminer and Pinot Noir. Additionally the production of premium sparkling wine and Botrytis Riesling, make for an expansive and exciting portfolio.

In just 2 short years Josef Chromy Wines have amassed over 9 trophies and 90+ medals making it one the most successful launches in the history of the Tasmanian Wine Industry. For wines sales or restaurant bookings please contact:

Josef Chromy Wines Pty Ltd
370 Relbia Road Relbia
Tasmania, Australia 7258
Phone: + 61 (0) 3 6335 8700 Fax: + 61 (0) 3 63358774
Email: wine@josefchromy.com.au Web: www.josefchromy.com.au

Vlastík ŠKVAŘIL, dnes už pradědeček, krajan z Tasmánie, zůstává neúnavným podporovatelem charity CanTeen pro mladé Australany trpící rakovinou. 28. srpna, v den svých 70. narozenin vyrazil na další náročnou akci, která si bere za cíl novou finanční sbírku pro děti a mládež postižené rakovinovými onemocněními. Vlastíkova trasa povede opět napříč Austrálií, tentokrát však odshora dolů - ze severního Darwinu po Stuart Highway přes Tennant Creek, Alice Springs, Coober Pedy do Port Augusta a dále přes Wilmington, Gladstone, Clare a Gawler až do Adelaide. Vlastík projede celou štreku - 3200 km - na koloběžce! Má v plánu dorazit do cílové rovinky přesně za 40 dní - 6. října.

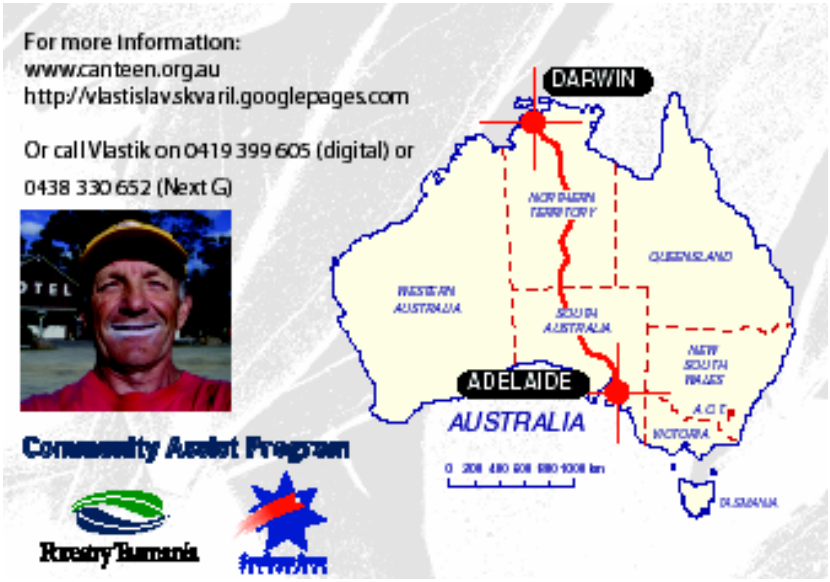

Můžete-li pomoci Vlastíkově charitě volejte našeho ultramaratónce na 0419 399605 nebo pište na email adresu vlastislav.skvaril@bigpond.com. Více na http://vlastislav.skvaril.googlepages.com/.
Online dotace možné přímo na www.everydayhero.com.au/scooter

BOHEMIA EXCLUSIVE HAND MADE CRYSTAL
České ručně broušené sklo
www.bohemia-exclusive.cz

Firma BOHEMIA EXCLUSIVE byla založena v roce 1996. Od té doby provádí převážně broušení 24% PbO křišťálu. Jedná se o rodinnou firmu, která svou činností navazuje na více jak stoletou tradici broušení skla v kraji. Provádíme dekory jak lehké, tj. jednodušší, tak i bohaté, klasické a moderní.

Výběr tvaru a velikosti dekoru vychází z představ a vkusu každého zákazníka. Spolupracujeme s mnoha designéry a architekty, s nimiž jsme schopni dát Vašemu přání konkrétní podobu k Vaší naprosté spokojenosti.

Za dobu svého působení si firma BOHEMIA EXCLUSIVE vytvořila stabilní okruh svých odběratelů a zákazníků, a to jak v naší republice, tak i v zahraničí. Náš broušený křišťál prezentujeme i na výstavách.

Náš katalog obsahuje rozsáhlý sortiment tvarů a velikostí, můžete se nechat inspirovat výběrem z více než 300 možností. Naše výrobky jsou charakteristické tím, že každý z nich je originálem. Je to dáno stoprocentním podílem ruční práce jak při návrhu, tak i při broušení.

Každý výrobek, který opouští naši brusičskou dílnu, má již předem určeného zákazníka. Naším přáním je, abyste i Vy rozšířili okruh našich stálých odběratelů. Objednávky přijímáme buď faxem nebo e-mailem. Raději Vás ale přivítáme v naší nové dílně na Vysočine, - při osobním jednání můžeme lépe reagovat na Vaše přání a představy.

Tel.: +420 569 489 512, Fax: +420 569 432 385, Mobil: +420 602 192 784
E-mail: info@bohemia-exclusive.cz

Výstava Křehký

Výstavní projekt „Křehký by Designblok Prague“ představuje sílu umění českých designérů ve spojení s tradičním mistrovstvím českých sklářů a výrobců porcelánu.

Po úspěšné prezentaci v Miláně, New Yorku, Tokiu a Bruselu jej máte možnost zhlédnout i vy v Sydney od 16. září do 26. září 2009 v prostorách CarriageWorks v Eveleigh.

Další informace naleznete na: www.carriageworks.com.au a www.krehky.cz

Tradiční SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

& oslava 50ti let výročí Šumavy

se bude konat v neděli, 27. 9. 2009 v 15 hodin na Šumavě

Mši bude sloužit Jeho Milost D. J. Hart, D.D., Arcibiskup Melbournský

V 16 hod. pokládáme věnce u pomníku padlých, pak následuje taneční zábava s kapelou Edy Zlatého. Oběd nebo jen kávu s koláčky podáváme již od 12 hod. Kroje jsou vítány...

Těšíme se na setkání na Šumavě! Locks Way, Belgrave South, Victoria (MEL 84:J). Tel: 9754 5159

PŘEDPLATNÉ ČASOPISU ČECHOAUSTRALAN - $40

Šeky nebo peněžní příkazy - Money orders na účet CECHOAUSTRALAN zasílejte na adresu redakce ČECHOAUSTRALAN P. O. Box 1008, Hawksburn, VIC 3142

Můžete platit i elektronicky bankovním převodem:-
Bankovní spojení: EisBlue Holdings Pty Ltd, CECHOAUSTRALAN ACCOUNT - Account #: 813753720
National Australia Bank - BSB: 083-004, 330 Collins Street, Melbourne 3000, Australia

ČECHOAUSTRALAN

Peter Nagy je zpěvák a skladatel, který se na české a slovenské scéně, spolu s kapelou Indigo, úspěšně pohybuje již 20 let. S Elánem, Miroslavem Žbirkou a Richardem Müllerem patří ke generaci česko-slovenských interpretů tzv. zlaté éry. Jeho hity jako Kristínka iba spí, Chráň svoje bláznovstvá, Láska je tu s nami, Poďme sa zachrániť, So mnou nikdy nezostarneš, Sme svoji, Aj tak sme frajeri, patří nejen ke generační výpovědi jeho vrstevníků, ale i k oblíbeným písním mladší generace. Peterovy písničky jsou stále základem hudebního vysílání současných rozhlasových stanic. *"Celá moja kariéra je vlastne obdoba terénnej rýchlostnej jazdy. Kto žije v našej branži vie, že tu nie sú vyjazdené cestičky, nie ešte asfaltové cesty a tak človek musí vedieť kľučkovať, aby nespadol do priepasti. Nevieš čo je za zákrutou a aká hlboká je kalúž pred tebou,"* říká Peter Nagy. V posledních letech se Nagy kromě hudby věnuje rovněž fotografii, zejména černobílé - mimo jiné vydal kalendář s akty a vystavoval v Bratislavě, Vídni a Praze.

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved
PP 381712/02414

POSTAGE PAID AUSTRALIA